

Naše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

št. 12.

20. XII. 35.

Letnik II.



Božič.

Božič je velik in vesel parznik, ki nas spominja onega svetega časa, ko se je o polnoči rodil v preprostem hlevu v Betlehemu sam božji sin.

Na sveti večer pri nas povsod delajo jaslice ali »Betlehem«. Ali pa tudi veste, kdo je postavil prve jaslice? Gotovo ne, torej poslušajte!

To je bil Frančišek Asiški, velik in svet mož, ki je ljubelega Jezuščka prav srčno ljubil ter molil. Ni imel večje želje kakor to, da bi tudi mnogi, mnogi drugi ljudje sladkega Otročička prav tako ljubili in ga molili. Zato je dal v svetem božičnem času v nekem gozdu postaviti oltar in nad njim izdolbiti v pečini malo votlino, katera naj bi predstavljala hlev v Betlehemu.

V hlev je postavil male jasli in je položil vanje na seno in slamo kip ljubekega otroka. Ob vsako stran je dal kip sv. Matere Marije in sv. Jožefa, ki sta pobožnega obraza gledala na Jezuščka. V ozadju hleva ceveda ni manjkalo volička in oslička in vse skupaj je obdajal venec svetlih lučic.

V sveti noči je bilo pri oltarju sveto opravilo, h kateremu je prišla velika množica ljudi, otrok in odrasčencev. Sv.

Frančišek je pridigoval o sladkem Jezuščku v Betlehemu. Njegove oči so plámtele navdušenja in razodel je vso svojo čisto ljubezen do Boga, ki mu je gorela v srcu.

Pozneje so postavljali take jaslice tudi v drugih krajih in zdaj so znane malodane po vsem krščanskem svetu.

Po nekod imajo božično drevesce, to pa je že bolj gosposka navada. Mi bomo ostali rajši zvesti jaslicam, saj so najtočnejši posnetek velikega čudeža — sv. noči.

Na kmetih se veseli mladina tudi polnočnic. Posebno lepo je v hribovitih pokrajinah, ako s polnočnice »temne«, t. j. ako ne sveti mesec. Od vseh strani se premikajo lučice — kakor zvezdice — proti cerkvi. Zvonovi pa pojejo najmileje v božični noči, tako se vsaj človeku dozdeva.

»Mir ljudem na zemlji« pravi v tem času božji glas. Tu pa ni mišljeno samo to, da se naj poravnajo vsi spori in nasprotja med ljudmi, mir je treba prinašati tudi drugim ljudem, posebno ubogim. To storimo tako, da jim po svojih močeh pomagamo s kurivom, oblačili in

hrano itd. in jim tako pošiljamo žarek
tistega veselja, ki je v svetli noči objel
ves svet.

Zato pa darujmo, dajmo bolj ko mo-
remo, saj pravi naš pesnik, da
»srečen ni, kdor srečo uživa sam!«



Jaslice.

Tam v kotu jaslice stoje,
pred njimi lučiče gore
in Jezuščku, ki tam leži,
obrazek v luči se svetli.
Oj, hlev je mrzla hišica
in jasi trda posteljca,
kjer Jezušček je prišel na svet.

Silvin Sardenko.

Najboljša izbira.

Otroci so se ig-
rali na dvorišču.
Naenkrat je prite-
kel ves zasopihan
Tinček in je zakli-
cal:

»Pridite, trgovec
na oglu ima božič-
no »zložbo! Krasne
igračke so v njej;
kar tecimo tja, res
je kaj videti!«

Vsi so se zakadili
za njim in kmalu
gledali radostno v
lepo urejeno izlož-
bo. Niso se mogli
ločiti od obilice ig-
račk, ker je vsak
trenutek videl še ta
in cni kaj novega.

Želje so vstajale v srcih, so privrele na
nežne ustnice, ali reči je bilo toli-
ko, da niso vedeli, kaj bi si najprej že-
leli.

Pavlek v Ančkinem naročju je segal
po ponebnem konjičku, Tone pa je me-
nil, da bi zanj samega moralo biti kaj
več. Konj sam je premalo, vsaj voziček
spada poleg. »Metka, ali bi ti hotela
onole punčko, ali pa rajši tole v modri
oblekci, ali celo ono tam v rožnatem
kritu?« je vprašala Barbka. »Najrajši
bi imela vse tri.«

»Vse tri? Men' bi
bila že samo ena
dostič, je odvrnila
pametna Ančka. —

Katica pa si ni
dejala mnogo skrbi,
ampak si je mis-
lila:
»Izbico bom pre-
pustila Božičku —
kar mi bo prinesel,
me bo razveselilo
in zadovoljna bom.«

Tako je najbolje. Zadovoljnost je več
vredna, ko vsako bogastvo, le škoda, da
to malokdo prav razume.



Pomagati, ne jadikovati!

Zdaj ko bodo prosti dnevi, se bo marsikdo izmed vas zabaval na ledu ali z drsanjem, s sanmi itd. Sami veste, da je treba prej poskusiti, če je led tudi dovolj trden, ker se lahko pripeti kaka nesreča. Če se pa res komu kaj pripeti, mu je treba pomagati, ne pa zbežati, kakor se to navadno zgodi.

Za nauk tale zgodba, ki je bila v časnikih:

Na ribniku blizu švicarskega mesta Berna je bilo v prvih decemberskih dnevih jako veselo. Otroci so se drsali, podili na ledu, se lovili in se vozili po saneh. Naenkrat so vsi utihnili. Vsi so gledali proti kraju, od koder so se čuli glasni kriki. Videli so deklico, ki se je bila na pol pogreznila v razpoko v ledu.

Klicala je na pomoč. Nekaj otrok je kar obstalo na mestu, drugi pa so zbežali na breg, ker so se bali, da bi se led udri tudi pri njih. Le malo jih je bilo tako pogumnih, da so se približali ubogemu otroku. Med njimi je bil prav srčen deček. Zaklical je deklici, naj se drži ob ledeni skorji, da ji bo brž pomagal. Nato je postavil otroke do brega in močno so se morali držati za roke, zadnji na bregu pa se je trdno oprijel drevesa. Nato je deček ob tej živi verigi previdno stopal do kraja, kjer se je deklica držala z zadnjimi močmi za rob leda. Posrečilo se mu je, da je potegnil deklico iz vode in jo odnesel prestrašenim staršem, ki so bili baš tedaj na klice otrok prihiteli k ribniku.

Rešitev nalog iz 10. in 11. številke.

a) Nekdo nas je opozoril, da še nismo prinesli rešitve računске naloge (množitve) iz 10. naloge. Res je, na to pa smo čisto pozabili. Zato pa je rešitev sedaj tukaj:

$$\begin{array}{r} 654 \times 456 \\ 2616 \\ 3270 \\ 3924 \\ \hline 298224 \end{array}$$

Večina rešitev, ki smo jih dobili, je bila itak pravilna. Nekdo je celo pisal, da so take naloge »otročje lahke«.

Zato pa hitro še dve:

$$\begin{array}{r} 202 \times \dots \\ 4 \dots \\ 1818 \\ \hline \dots \\ 59.86 \end{array}$$

Teh tu ne bomo podrobno navajali, ker so skoro same rešitve, več ali manj posrečene. Drugo pa smo odgovorili že pri Rešitvah naloge.

Še željo hočemo napisati! Ne to, da nam ostanete zvesti čitatelji, ne, o tem smo itak prepričani. Želeli bi, da bi se tudi kaj udeleževali pri vaši številki »Naše veselje«. Pišite nekaj, opišite pra-

b) Naloga v 11. številki (pod naslovom je pomotoma natisnjeno 10.) je pa res prizadela mnogo preglavice našim mladim čitateljem in čitateljicam. Niti ene prave rešitve nismo dobili, pač pa celo vrsto vprašanj, kaj naj počenjajo s to »čudno« nalogo. Tako torej, če je malo težja, je »čudna«, če pa ni, je »otročje lahka«! Človek pa naj tu zadene pravilno srednjo pot. Zato pa ne bomo še napisali rešitve za to nalogo, ker si bo treba na njej že beliti glave. Pač pa dobi tisti, ki jo prav razvozlja, lepo knjigo za darilo. Željo naj kar napiše na isti list, na katerem bo rešitev.

Zdaj bo dosti časa za premišljevanje in tudi za pisanje.

Odgovori na dopise.

znike, kako slavnost, kaj smešnega, kar se je dogodilo v šoli ali doma itd. Tedaj bodo te številke šele kaj vredne, ker ne bomo pisali samo mi, ampak bodo v njih tudi vaši lastni prispevki. Ne bojte se, če včasih kaj grajamo, saj ni nihče mojster kar od početka. Nikoli ne mislimo hudo, le pot hočemo pokazati. Veselimo se pa vsakega prispevka, ker

kaže, da je zanimanje za vašo dečjo številko.

Želimo vsem vesele praznike in dosti daril!

Smešnice.

Pomota.

Učenec (govori): »Jaz je . . .«

To čuje nadzornik, ki baš vstopi, in reče: »Kako govoriš? Jaz sem . . . se reče. Povej zdaj pravilno, kaj si hotel reči!«

Učenec: »Jaz je . . .«.

Nadzornik: »Že spet? Povej pravilno, ali pa ti bo g. učitelj vpisal slab red. No!«

Učenec: »Jaz sem osebni zaimek.«

Dobra zahteva.

Janezek (pri mesarju): »Mati je rekla, naj mi daste telečjo glavo, pa jo morate čim najbolj blizu repa odrezati.«

Nepotrebno vprašanje.

Tat je hotel ukrasti panj, pa je bil

tako neroden, da so se čebele vsipale nanj. Pustil je panj, pa je tekel, kar je mogel, čebele pa okoli njega.

Gospodar, ki je tedaj pristopil, je zaklical za tatom, kateri je bil v celem oblaku čebel: »Kam pa hočete z mojimi čebelami?«

Deber nasvet.

V gledališču stoji na galeriji med vseoi gro velik mož, za njim pa majhen možicelj, ki radi prvega ne more videti na oder.

»Prosim, dajte mi malo prostora. Nič ne vidim.«

»Kaj Vam je treba videti? Ko se bom smejal jaz, se pa še Vi!«

Pravi smučar si zna pomagati.



»Kako to gladko teče, krasna zabava!«



»Zdi se mi, da nekaj renči za meno!«



»Glej ga no, medved je.«



»Tako, slozi tale vrata se bo izgubil.«